

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év január hó 26. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év október hó 13. napján kelt 9.B.707/2007/36. számú ítéletét II. r. és III. r. vádlottak tekintetében **megváltoztatja**.

E vádlottak előzetes mentesítésben részesítését **mellőzi**.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezését akként változtatja meg, hogy az eljárásban eddig felmerült 1.144.133 (egymillió-száznegyvennégyezer-százharminchárom) forint bűnügyi költségből II. r. vádlott 237.517 (kettőszázharminchétezer-ötszázötvenhét) forintot, III. r. vádlott 221.701 (kettőszázhuszonegyer-hétszázegy) forintot **köteles megfizetni az államnak**. A további felmerült 684.915 (hatszáznyolcvannégyezer-kilencszázötvenöt) forint bűnügyi költséget viseli az állam.

A Magyar Állam kötelezését I. r. vádlott költségeinek megtérítésére **mellőzi**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r. és III. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság - a Budapesti Nyomozó Ügyészség Nyom.1502/2006. számú valamint a Nyom.1589/2006. számú vádiratai alapján eljárva - II. r. és III. r. vádlottakat társtettesként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége [Btk. 226. §, a tényállás 1. pontja] miatt egyaránt 6 hónap, végrehajtásában 1 év próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre ítélte, egyben őket előzetes mentesítésben részesítette. Rendelkezett a bűnjelek tárgyában és a bűnügyi költség viseléséről.

Ugyanakkor I. r. vádlottat az ellene társtettesként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége [Btk. 226. §, a tényállás 3. pontja] és könnyű testi sértés

vétsége [Btk. 170. § (1) bekezdés, a tényállás 3. pontja], valamint II. r. vádlottat további 2 rendbeli társtettesként hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége [Btk. 226. §, a tényállás 2. és 3. pontja] és 1 rendbeli könnyű testi sértés vétsége [Btk. 170. § (1) bekezdés, a tényállás 3. pontja] miatt emelt vád alól felmentette. Ezzel összefüggésben megállapította, hogy a Magyar Állam köteles I. r. vádlott költségeit, továbbá védőjének az eljárás során nem előlegezett díját és költségeit megtéríteni.

Az ítélet ellen az ügyész a felmentések miatt bűnösség megállapítása, míg II. r. és III. r. vádlott tekintetében büntetésük súlyosítása végett jelentett be fellebbezést.

Az ügyész a fellebbezését a tényállás 1. és 3. pontjában foglaltak kapcsán utóbb írásban is indokolta. Az 1. pontban megvalósított bűncselekmény miatt II. r. és III. r. vádlottak fogházbüntetésének súlyosítását, egyben lefokozásukat indítványozta. A 3. tényállási pontban pedig nem bűncselekmény, hanem bizonyítottság hiánya okán indokolt I. r. és II. r. vádlott felmentése.

Fellebbezéssel élt az elsőfokú ítélettel szemben II. r. vádlott enyhítés, védője felmentés végett; míg III. r. vádlott és védője elsősorban felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. január 28. napján kelt BF.904/2009/3-I. számú átiratában az 1. pontban írt cselekmény kapcsán a tényállás kiegészítését, II. r. és III. r. vádlott büntetésének súlyosítását, egyben az előzetes mentesítés mellőzését indítványozta.

A 3. tényállási pont tekintetében a felmentés jogcímének megváltoztatását, bűncselekmény hiánya helyett bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta I. r. és II. r. vádlottnak.

Végül a 2. tényállási pont esetében a II. r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést visszavonta, így ebben a tekintetben az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett.

A másodfokú eljárásban III. r. vádlott védője útján indítványozta a Fővárosi Bíróság 26.P.26.597/2009. számú iratainak beszerzését. Tette ezt arra hivatkozással, hogy a rendelkezésre álló adatai szerint az interneten közzétett, 1. számú sértetthez köthető információk a polgári peres irat keresetlevelében foglaltakon alapulnak; márpedig azok az ő védekezését támasztják alá, ugyanis aszerint a sértett sérülését nem ő, hanem valamelyik kollégája okozhatta.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli indítványában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta.

Hivatkozott a vádbeli napnak, az aznap történeteknek a rendkívüli voltára és a bizonyítás nehézségeire. Ez utóbbi kapcsán elsősorban arra, hogy a rendőrök nem viseltek azonosítót; másrészt pedig hogy objektív, az érintetteken kívülálló, a vádat alátámasztó konkrét bizonyítékok csak az 1. pontban foglalt cselekménnyel összefüggésben álltak rendelkezésre. Ebben az intézkedésben való részvételét egyébként II. r. és III. r. vádlott el is ismerte; az elsőfokú bíróság helyesen értékelte

a bizonyítékokat, beleértve a szakértői véleményt, és az egység parancsnokának a tárgyaláson tett meglehetősen furcsa és cinikus vallomását.

A 3. tényállási pont esetében a rendőri intézkedés során a szükségesség és arányosság követelménye sérült, a bűncselekmény megvalósult; ugyanakkor az, hogy azt a megvádolt személyek követték volna el, valóban nem volt bizonyítható.

Összességében ezért ez utóbbi felmentés jogcímének a megváltoztatását, II. r. és III. r. vádlottak büntetésének fentiek szerinti súlyosítását indítványozta.

Az 1. tényállási pont sértettjének, az 1. számú sértettnek a jogi képviselője a fellebbviteli főügyészi állásponttal egyezően az intézkedés szabálytalanságára, megalázó voltára mutatott rá, mely általánosságban az embereknek a jogállamiságba, rendőrségbe vetett hitét is sértette.

I. r. és II. r. vádlottak közös védője arra hivatkozott, hogy a vádlottak utasításra, a kapott parancsnak megfelelően cselekedtek. Észrevételezte, hogy ha az ügyészség a beosztott rendőrök ténykedését jogszerűtlennek ítélte meg, úgy ennek ki kellett volna hatnia a parancsnok büntetőjogi felelősségének megítélésére is.

Az intézkedés során az arányosság követelménye nem sérült, az erős testalkatú sértett akaratának megtörésére rendőri túlsúlyt kellett biztosítani. A kényszerítő eszközök sorrendiségének, alkalmazhatóságának kérdésében a kellően ki sem képzett vádlottaknak másodpercek alatt kellett a helyszínen döntenie; velük szemben - így utólag - a kapott parancs végrehajtásának szakszerűségét vizsgálni, boncolgatni nem helyes.

Budapesten káosz uralkodott, noha rendnek, biztonságnak kellett volna lennie; nagyon sok rendőr meg is sérült azon a napon. Csapaterő alkalmazása történt, ilyen esetben a társas elkövetés megállapításának nem lehet helye.

Nem volt vizsgálódás tárgya, hogy hogyan volt lehetséges: a helyszínen éppen jelen volt egy tévés stáb, az eseményeket fotósorozat rögzítette; mindez felveti a provokáció gyanúját.

A 3. tényállási pontban írt cselekmény idején I. r. vádlott nem is volt a helyszínen, összességében ezért e vádpont kapcsán a felmentő rendelkezések változtatás nélküli helybenhagyását; másrésztől II. r. vádlottnak a további bűncselekmény vádja alóli felmentését, ennek hiányában pedig az időmúlásra és a megváltozott személyi körülményeire figyelemmel az elsőfokú ítéletnek az 1. tényállási pont tekintetében a helybenhagyását indítványozta.

III. r. vádlott védője ugyancsak védence felmentését indítványozta.

Védőtársához csatlakozva utalt arra, hogy az arányosság, szakszerűség, szükségesség követelménye nem sérült, s társatettség megállapításának sem lehet helye. A vádbeli eset kapcsán rendzavarásról, agresszív tömegről beszélt, s ilyenkor a vezéregyéniségek kiemelése indokolt. Többen intézkedtek, s tekintve, hogy III. r. vádlott bilincselte, ő nem üthette a sértett fejét. A felvételeken önként, azonnal, elsőként önmagát ismerte fel; ha ezt nem teszi, személye - másokhoz hasonlóan - a feledés homályába veszett volna.

A rendőrség évtizedes tekintélyvesztéséhez nem a jelen intézkedés vezetett; védence pedig az ügy következményeként már eddig is jelentős hátrányokat

szenvedett, ezért elsősorban a felmentését, másodlagosan - őt érintően - az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

I. r., II. r. és III. r. vádlott az időközben megváltozott személyi körülményeiről számoltak be, egyebekben védőikhez csatlakozva a felmentésüket kérték.

Az ellentétes irányú jogorvoslatok közül döntő részében a vádhatósági fellebbezés az alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezéssel érintett részében - az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése szerint.

Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság a bizonyítás lefolytatásakor az eljárási törvényben írt szabályokat megtartotta. Minden bizonyítékot mérlegelési körébe vont, azokat önmagukban és összességükben értékelte, s e tevékenységéről számot is adott.

Az általa ílymódon megállapított ítéleti tényállás megalapozott; némi kiegészítést, pontosítást mégis tenni kell az iratok tartalma, valamint a másodfokú nyilvános ülésen a vádlottak személyi körülményeit érintően előadottak alapján:

- I. r. vádlottnak 2010. decemberében gyermeke született, felesége e gyermek után ellátásban részesül. Az I. r. vádlott főtörzsőrmesteri rendfokozatban teljesít szolgálatot.
- II. r. vádlottnak 2010. június 17. napján gyermeke született, felesége GYED-ben részesül. A II. r. vádlott havi jövedelme 105.000 - 110.000.- forint; lakásvásárlásból eredően 3,6 millió forint hiteltartozása van. II. r. vádlott két esetben - 2008. és 2009. évben - figyelmeztetésben részesült szakszerűtlen intézkedés fegyelemsértésének elkövetése miatt [elsőfokú bírósági iratok 29. sorszámú átirata].
- III. r. vádlott felesége - aki GYED-ben részesül - rendőrségi alkalmazottként havi 40.000.- forint lakhatási támogatást kap. A család jövedelmét havi 48.000.- forint gépjármű és 80.000.- forint törlesztő részletű lakáshitel terheli.
- Az elsőfokú ítélet nyilvánvaló elírásait - például az 5. oldal harmadik és ötödik bekezdésében - helyesbítve rögzíthető, hogy a III. r. vádlott neve xy, az 1. tényállási pont sértettje xy, az elkövetés helyszíne az xy kerület.

Indokolt a sértettek által elszenvedett sérülések pontos rögzítése az iratoknál elfekvő szakvélemények alapján. Eszerint:

- Az 1. számú sértett az 1. tényállási pontban írt bántalmazás következtében az elsőfokú ítélet 6. oldalának negyedik bekezdésében írtakon túl a bal felkaron a külső felszínen ferde lefutással 0,5 cm szélességben 20,0 cm-es hosszúságban vörhenyes színárnyalattal "enyhe felhámsérülés"-t szenvedett. A jobb hónalj alatt és a hason jelzett lágyrész zúzódás konkrétan 3 db. csecsemőtenyéryn timerjedésű vörhenyes bőrelszíneződés volt. A sérülések nagy valószínűséggel keletkezhettek az 1. számú sértett által megjelölt módon, időben és körülmények között [Nyom.1502/2006.

nyomozati iratok 291-295. oldala]. A sértett ugyanezen nyomozati irat 265. oldalán nyilatkozott akként, hogy magánindítványt nem kíván előterjeszteni.

- A 2. számú sértettet a 3. tényállási pontban írt esetben a fején helyesen legkevesebb hét rendbeli tompa közepes- illetve nagy-erejű mechanikai behatás - ütés - érte. Az elszenvedett sérülései a következők: a hajas fejbőrben négy darab 2 cm-es, a bal szemöldök felett pedig egy darab kb. 3 cm-es tátongó zúzott sebzés és ezeken túlmenően a fej baloldalán több rendbeli kialakulóban lévő hüvelykujjbegynyi vérömleny formájában jelentkező fedett lágyrész zúzódása keletkezett; mely sebtisztítást, a sebszélek öltéssel való zárását igényelte. A sérüléseket a fejet ért nagyszámú tompa közepes-nagy erejű tompa mechanikai behatás okozta. A keletkezés kapcsán az elesés, pusztá kézzel való bántalmazás kizárt; rúgás, botszerű tárgyval ütés a legvalószínűbb. A sérülések a sértetti előadás szerint létrejöttek; azok a test megragadásával, bilincselés kikényszerítésével és a test egy rendbeli földre vitelével nem magyarázhatók [Nyom.1589/2006. nyomozati irat 103-105. oldala].

Végül a 3. tényállási pont tekintetében az elsőfokú ítélet 7. oldalának első, valamint 42. oldalának második-harmadik bekezdésében a fellebbviteli főügyészi indítványban jelzett ellentmondás csupán látszólagos. A rendőrsorfal, illetve a civil csoportosulás egymással szemben helyezkedett el, s ezért a jobb-, illetve baloldali helymeghatározás attól függ, hogy az kinek a nézőpontjából történik. A 2. számú sértett az Alkotmány utcának az Arany János utca felőli, azaz déli oldalán; míg a vádlottak inkább a szemben lévő, a Kőrúthoz közeli északi oldalán helyezkedtek el.

A fenti kiegészítésekkel, pontosításokkal együtt az elsőfokú ítéletben az 1. és a 3. tényállási pont kapcsán írtak már mindenben helyesek, teljesek.

A történések illetően való megállapítását lényegében senki sem támadta; az eseményekről ugyanis a személyes beszámolókon túl nagy mennyiségű fénykép, továbbá videofelvétel, az abban rögzítetteket elemző műszaki szakértői vélemény állt rendelkezésre.

A vád és a védelem egymással mégis szöges ellentétben álló eltérő értékelése a jogi megítélés különbözőségére vezethető vissza.

El kell választani, külön kell vizsgálni a délelőtti órákban a Teréz körúton történeteket [tényállás 1. pontja], valamint - a megvádolt személyek azonosságától függetlenül - az Alkotmány utca-Bajcsy Zsilinszky út kereszteződésében délután 16 óra körül zajló eseményeket [tényállás 3. pontja].

S már itt utalni kell arra, hogy egyik helyszín történései sem hasonlíthatóak az aznap a késő esti, éjszakai órákban a Kossuth Lajos utcában zajlottakhoz, vagy a "TV-ostrom" néven elhíresült eseményekhez.

Bár a védelem visszatérően rendzavarásról, káoszról, agresszív tömegről szólt, az 1. tényállási pont esetében ennek a rendelkezésre álló nagyszámú bizonyíték alapján nyoma sincs. A felvételek tanúsága szerint a Nyugati tértől az Oktogon felé haladó emberek nem alkottak zárt együttest, "tömeget"; sokkal inkább lazán, egymástól távolságot tartva függetlenül haladó, rendezettség nélküli személyek atrocitásmentes haladását lehet érzékelni.

Megjegyzendő, hogy az 1. számú sértettel szemben a BRFK Közbiztonsági Szervek Igazgatásrendészeti Főosztály Szabálysértési és Koordinációs Alosztályának feljelentése alapján az Sztv.142. § (1) bekezdés b) pontja szerinti rendzavarás szabálysértése miatt indult, majd folyt szabálysértési eljárás ezen történések miatt. A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2006. október 25., december 5., 2007.január 23. és február 21. napján megtartott folytatódó tárgyalás alapján meghozott 5.Sze.17.797/2006/12. számú végzésével az eljárást megszüntette. Határozatában rámutatott, hogy a kérdéses útszakaszon vonuló személyek rendbontó, erőszakos, garázda magatartást nem tanúsítottak, az 1. számú sértett részéről a közrend egészére negatívan ható erőszakos magatartás kifejtésére nem került sor; tevékenysége nem minősíthető olyan rendbontó magatartásnak, ami rendőri intézkedést tenne szükségessé.

Noha - a jelen büntetőiratokhoz csatolt - hivatkozott szabálysértési iratban és határozatban foglaltak a büntetőbíráskodást nem kötik, mégis jellemző, hogy a rendőri intézkedés eredeti okaként hivatkoztak kezdettől fogva és semmilyen hatóság előtt nem állták meg a helyüket.

Nyilván ezzel hozható összefüggésbe, hogy a büntetőeljárás során a rendőri intézkedés szükségességét már közlekedési szabálysértés megvalósításával próbálták megokolni a vádlottak.

Kétségtelen, hogy a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet [KRESZ] 21. § (1) bekezdése szerint a gyalogosnak - ha van - a járdán kell közlekednie; és e szabály megszegője az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. rendelet [Szabs.r.] 54. § (1) bekezdése szerint 30.000.- forintig terjedő pénzbírsággal sújtható.

Ez a szabálysértés azonban - sem általános súlyát, sem a konkrét elkövetés körülményeit tekintve - nem szolgálhatott volna a jelen rendőri intézkedés alapjául.

A sértettnek bármely felhívás, felszólítás nélküli "intézkedés alá vonása", "kiemelése" - ami a jelen esetben azt jelentette, hogy III. r. vádlott őt előbb minden előzmény nélkül fejbe vágta, majd hátulról szorító fogással földre vitte, II. r. vádlott pedig rendőrbotjával szűrő mozdulatokkal többször megütötte - indokolatlan, kétségtelen, aránytalan, ebből következően szakszerűtlen és jogszerűtlen volt.

Magyarországon, Budapest egyik legforgalmasabb útján nappal, a délelőtti órákban nemzeti színű zászlóval spontán módon haladó személynek mindennemű előzetes felszólítás nélküli kiemelése; bármely támadó vagy ellenszegülő mozdulatának hiányában a vele szemben intézkedő több rendőr, köztük a II. és III. r. vádlottak által kifejtett erőszak alkalmazása - amint arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott - jogosnak nem mondható.

Mindezt a jelenlévők akkor ott nyomban fel is ismerték; erről nem csupán a kihallgatott tanúk számolnak be egyezően, hanem az eseményeket szemlélők arcáról is a megdöbbenés, értetlenség olvasható le az iratoknál fellelhető fényképek, felvételek tanúsága szerint.

Itt kell megjegyezni: nem hivatkozhatnak eredménnyel arra a vádlottak, hogy cselekményüket esetlegesen a parancsnokuk utasítására hajtották végre. A fentiek szerint a laikusok által is felismerhetően jogtalan intézkedést nem teszi jogszerűvé, ha az parancsra történik.

A rendőr az intézkedése során a hatályos jogszabályi előírásoknak van alávetve. A konkrét intézkedésével összefüggésben nem valamely parancsnoki, magasabb előjárói, miniszteri vagy kormányzati elvárásnak való megfelelés szolgálja, biztosítja számára, - személyében és hivatalos személyi minőségében - a sérthetetlenségét, eljárása okán és amiatt a támadhatatlanságát; hanem az, ha mindenkor a jogszerűség talaján végzi a tevékenységét. A parancsnoki utasítás a vádlottak szerint sem arra vonatkozott, hogy a sértettet bántalmazzák; a tömegből kiemelésre akár szóbeli felszólítással is sor kerülhetett volna, melyet meg sem kíséreltek.

Végül a sajtónak a jelen ügyben játszott szerepe kapcsán korántsem a védelem által jelzett valamely provokációs célzatot vélte a másodfokú bíróság felismerni.

Sokkal inkább a nyilvánosság, ezen belül a sajtó korlátozás nélküli működésének fontosságát igazolják a történések, hiszen az 1. tényállásban foglaltakról készült fotók közzététele szolgált alapul a büntetőeljárás megindulásához, majd végső soron a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapításához.

A 3. tényállási pontban foglaltak térben és időben máshol és máskor, 16 óra körüli időben - a délelőttihez képest már megváltozott körülmények között - zajlottak.

Ekkor a rendőrsorfalban állókat már atrocitások érték, őket kővel dobálták.

Ezzel együtt sem helytállóak az elsőfokú ítéletben a 40. oldal negyedik bekezdésétől kezdődően az intézkedés jogszerűsége vonatkozásában írtak.

Szükségtelenül elemzi az elsőfokú bíróság a tömegoszlatás hatályos részletszabályait, annál is inkább, mivel a konkrét vádbeli esetben a hivatkozott szolgálati kutya alkalmazására, vízágyú bevetésére egyáltalán nem került sor.

Ugyanakkor viszont - a váddal egyezően - tartalmazza az elsőfokú ítéleti tényállás a 7. oldal második bekezdésében, hogy a testi kényszer alkalmazásával már földre vitt 2. számú sértettet a fején két esetben megütötték, egy esetben pedig fartájékon rúgták.

Azzal viszont adós maradt az elsőfokú bíróság, hogy ez utóbbiak alkalmazására a szolgálati szabályzat mely rendelkezése, avagy milyen más jogszabály ad az intézkedő rendőrnek felhatalmazást. Ennek pedig az az oka, hogy ilyen szabály nem létezik, ez az elkövetői magatartás a Btk. 226. § szerinti hivatali bántalmazás vétségeként, s azzal halmazatban testi sértés vétségeként értékelendők.

Tekintve, hogy kétséget kizáró bizonyossággal nem volt megállapítható, hogy ez utóbbi cselekményeket a megvádolt I. r. és II. r. vádlottak követték el, felmentésük helyesen bizonyítottság hiányában történhet meg a Be. 331. § (1) bekezdése szerint.

A másodfokú bíróság ezt - az érdemi határozat rendelkező részét nem érintő - változtatást megtette; a felmentés jogcímeiként a bebizonyítottság hiányára hivatkozik.

I. r. vádlottra vonatkozóan az alábbi megjegyzést kell még tenni: arra kétségtelenül van adat, hogy egy aznap reggeli Kossuth téri intézkedés során elfogást hajtott végre [elsőfokú bírósági iratok 25. sorszámú jegyzőkönyvéhez csatolt rendőri jelentés adata]. Ez azonban korántsem zárja ki, hogy 16 óra körüli időben a 3. tényállási pontban írt bűncselekmény helyszínén tartózkodjon.

Ezért helyes esetben is a bizonyítottság hiányának okán történő felmentés.

Az 1. tényállási pontban foglalt cselekmény kapcsán viszont II. r. és III. r. vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítása helyes és annak minősítése is törvényes.

A vádlottak az 1. számú sértettet szándékegységben, egyazon intézkedés során közösen bántalmazták. Cselekményük társtettesként elkövetettkénti minősítése helytállóan történt.

A védelemnek az ezzel szemben kifejtett azon álláspontja, hogy a csapaterő alkalmazása a társtettesesség megállapíthatóságát kizárná, nem foghat helyt. Annak felvetése, hogy az 1. számú sértettnel - egyéb lehetőség hiányában, mintegy "maradék-elv" alapján - közlekedési szabálysértésként értékelt magatartása csapaterő alkalmazását indokolta, tette volna szükségessé, minden komolyságot nélkülöz.

A büntetés nemének és mértékének megválasztása során megfelelő körültekintéssel járt el az elsőfokú bíróság; a súlyosító, valamint enyhítő körülményeket feltárta és értékelte.

Továbbmenően a vádlottak javára szól az újabb időmúlás, II. r. vádlott esetében pedig kiskorú gyermekes családosi állapota.

Ugyanakkor a vádlottak terhére kell értékelni, hogy a rendőri hatalommal visszaélve elkövetett cselekményüknek országos nyilvánosságra kerülése az egész rendőri állomány, a jogállam kedvezőtlen megítélését eredményezte.

II. r. vádlott a cselekmény elkövetésekor még csupán két éves rendőri múlttal rendelkezett. Az azóta eltelt időben két esetben is figyelmeztetésben részesült.

Társával szemben III. r. vádlottnak a jóval huzamosabb, 1993.-tól kezdődően végzett rendőri munkája kifogás alá nem esett. A jelen vádbeli esetről viszont ő volt a rangidős és magasabb rendfokozatú; jó példával neki kellett volna társai előtt járnia. Ehhez képest a kifogás alá eső rendőri intézkedést éppen ő kezdte, mégpedig azzal, hogy a sértettet előzetes felszólítás nélkül fejbeütötte.

Mindezek alapján - a generális prevenció elvét is szem előtt tartva - a másodfokú bíróság a büntetések súlyosítására ugyan kellő indokot nem talált, de a fellebbviteli

főügyészi indítvánnyal egyezően a Btk. 104. § (1) bekezdés szerinti előzetes mentesítést mindkét vádlott tekintetében mellőzte.

A Fővárosi Ítéltábla nem osztotta a szakértői véleményekkel kapcsolatos elsőbírói fenntartásokat.

Az 1. tényállási pont kapcsán a szakértő kirendelésére először 2006. december 15. napján került sor [Nyom.1502/2006. nyomozati iratok 399. oldala]. A 2007. január 2. napján elkészült szakvélemény [nyomozati iratok 437. oldala] már azonosítja az 1. számú sértett fojtogatójaként III. r. vádlottat.

A 2007. január 10.-i újabb kirendelés [nyomozati iratok 597. oldala] nyomán a 2007. január 12. napján elkészült szakvélemény [nyomozati iratok 603. oldala] a sértettet fejbe ütő rendőrként megintcsak a III. r. vádlottat nevesíti.

III. r. vádlottat mindezekkel kapcsolatosan csak ezt követően vonták be az eljárásba; nevezett az első vallomását 2007. január 17. napján tette meg [nyomozati iratok 863. oldala].

2007. április 10. napján történik a következő kirendelés [nyomozati iratok 647. oldala] arra vonatkozóan, hogy a sértettet bántalmazó másik rendőr lehetett-e II. r. vádlott. A 2007. április 13. napján elkészült szakvélemény [nyomozati iratok 651. oldala] igenlő válaszát követően a II. r. vádlott első gyanúsított kihallgatását 2007. április 19. napján fogatosítják [nyomozati iratok 891. oldala].

Sőt, II. r. vádlott a szakértő 2009. május 27.-i tárgyalási meghallgatását követően tesz végülis beismerő vallomást.

Korántsem állítható tehát, hogy a szakvélemények szükségtelenül kerültek volna beszerzésre; az azokban foglalt megállapítások ne szolgálták volna az ügy felderítését.

A másodfokú bíróság ezért azokat az értékelés körébe vonta és a tényállás megállapítása kapcsán elfogadott bizonyítékok sorában nevesíti a szakértő szakvéleményeit; melynek következményeként az azokkal összefüggésben felmerült szakértői díjakat a vádlottakra terhelte.

A bűnügyi költség megállapításával és viselésével összefüggésben, előjáróban rögzítendő, hogy az elsőfokú bíróság a Nyom.1589/2006. számú nyomozati iratokban vezette a költségjegyzéket; a nyomozás során 6. tételszámon feljegyzett útiköltség-térítést követően 7. tételszám helyett tévesen a 23. tétel következik.

A tényállás 3. pontjában foglalt bűncselekmény tekintetében felmentő rendelkezés született; az ezzel a cselekménnyel összefüggésben felmerült, és a Nyom.1589/2006. számú nyomozati irat költségjegyzékének 1-6 tételei alatt feljegyzett - helyesen - 432.054.- forint költséget a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Ugyancsak az állam viseli a bírói eljárásban e tényállási ponttal összefüggésben, valamint a 3. számú sértettet érintő 2. tényállási pont kapcsán felmerült bűnügyi költséget: a költségjegyzék 26., 28., 29., 30., 33. tételén bejegyzett, szakértői megjelenés és tanú útiköltsége révén felmerült összesen 52.576.- forintot is.

Végül szintén az állam terhén marad a Nyom.1502/2006. nyomozati irat költségjegyzékének 2., 4. és 6. pontjában foglalt összesen 184.148.- forint. Ezeket a szakértő szerzői jogdíjként nevesítette; ilyen jogcímen a vonatkozó jogszabály szakértői díj megállapítását nem teszi lehetővé. Ugyanezen költségjegyzék 6. tétele a az 1. és 3. számú sértettek orvos-szakértői vizsgálatának a díja, melynek fele: 16.137.- forint szintén az állam terhén marad.

Mindezek összegzéseként az államot 684.915.- forint terheli.

Ugyanakkor a Nyom.1502/2006. számú nyomozati irat költségjegyzékének 3. tétele [66.180.- forint] a kizárólag III. r., míg a 7. tétele [81.996.- forint] kizárólag II. r. vádlott tekintetében felmerült számítástechnikai szakértői díj.

A Kj. 1. tétele [214.344.- forint], 6. tételének az 1. számú sértett vonatkozásában felmerült fele része [16.138.- forint], valamint az elsőfokú bírósági eljárásban 23-25., 27., 31-32. és 34-37. tételein bejegyzett összesen 80.560.- forint II. r. és III. r. vádlottak között egyenlő részben megoszlik.

Így II. r. vádlott külön 237.517.- forintot, míg III. r. vádlott külön 221.701.- forintot visel a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság a Be. 339. § (3) bekezdésére hivatkozással - pontosösszegezés meghatározása nélkül - megállapította az állam kötelezettségét a felmentéssel érintett I. r. vádlott tekintetében költségei, valamint védőjének az eljárás során nem előlegezett díjának és költségeinek megtérítése tárgyában; noha a felmentő rendelkezése akkor még jogerőre sem emelkedett.

A másodfokú bíróság az érdemi tartalmat nem hordozó döntést mellőzte; az elsőfokú bíróságnak a Be. 578. § (2) bekezdése szerinti különleges eljárásban lesz majd lehetősége arra az igény bejelentését követően, hogy a külön jogszabályban meghatározott mértékben a kérdésesösszegről szükség szerint határozzon.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén, míg egyebekben a helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

B u d a p e s t, 2011. év január hó 26. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Székely Ákos s.k. Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.
előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 2009. év október hó 13. napján kelt 9.B.707/2007/36. számú ítélete a Fővárosi Ítéletgyűlés 3.Bf.37/2010/11. számú ítéletében írt változtatással I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

B u d a p e s t, 2011. év január hó 26. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

*Kiadmány hitelül:
bíróági ügyintéző*